

Posudek oponenta bakalářské práce

Jan Lepeška: Stalingrad – Berlín. Vítězství sovětských vojsk ve druhé světové válce, Praha 2006, 126 stran rkp.

Jan Lepeška se ve své bakalářské práci zabývá dějinným obdobím, které je v centru pozornosti historiků. Vzhledem k novým možnostem, které se naskytly díky částečnému otevření ruských (dříve sovětských) archivů však jde o stále nevyčerpané téma. Týká se to jak vojenských, tak politických aspektů sovětsko–německého konfliktu. Zajímavé jsou například na jedné straně problematika připravenosti Rudé armády na válku, na straně druhé pak zahraničně politické cíle sovětského vedení.

Autor se sice věnuje pouze vojenským aspektům Velké vlastenecké války, sleduje je však v celé délce jejího trvání. Protože práci chybí teoretický úvod a závěr, není zřejmé jaké důvody Lepešku vedly k tomuto diskutabilnímu rozhodnutí a jaké cíle si při zpracovávání tématu vytyčil. Díky absenci úvodu také není možné říci, proč zcela opominul vydané prameny (vyjma vojenského atlasu, který však vydaným pramenem není) a nedostatečně využil jinak bohatou odbornou literaturu. Je pravda, že jde jen o práci bakalářskou a je proto možné tolerovat, že autor nevycházel z cizojazyčných titulů. Přesto ale postrádám například do češtiny přeložená díla W. Masera, O. Groehlera a dalších.

Dále se Lepeška ve čtrnácti kapitolách věnuje chronologicky pojatému výkladu hlavních válečných událostí. Vzhledem k šíři zvoleného tématu autorovi nezbylo, než jednotlivé kapitoly zpracovat co nejstručněji. Někdy však zašel přece jen příliš daleko, 3. kapitola sestává z pouhé jedné strany. Práci by určitě prospělo zpřehlednění její struktury a zkvalitnění poznámkového aparátu. Zde však autor zřejmě narazil na limity dané výběrem literatury.

Z věcného hlediska práce obsahuje diskutabilní tvrzení. Například generála von Seeckta nelze označit za nacistu (s. 5), sympatizoval spíše s DVP (v letech 1930–1932 ji zastupoval v říšském sněmu), poté působil jako poradce v Číně a v roce 1936 zemřel. Také síla německých jednotek nasazených do útoku v červnu 1941 (s. 7) bývá odhadována různě a je škoda, že autor tuto skutečnost nerefletoval. Není také korektní zužovat pole působnosti sovětského komisariátu vnitra (NKVD—s. 22) jen na oblast tajné policie.

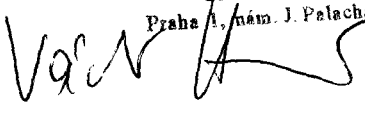
V popisu jednotlivých událostí je Lepeška korektní, většinou vystihuje jejich podstatu. To je také největším kladem jeho práce, prokázal schopnost zorientovat se v odborném textu.

Přes uvedené nedostatky předložil Jan Lepeška dílo na dostatečné úrovni. Také slovesná úroveň textu je dobrá. Doporučuji proto předloženou BP k obhajobě.

Navrhované hodnocení: **dobře**

Praha, 16. května 2006

Univerzita Karlova v Praze
Filozofická fakulta (1)
Ústav světových dějin
Praha 1, nám. J. Palacha 2, 116 38

PhDr. Václav Horčíčka, Ph.D.